

spalter, men den bør holdes i en rolig og saklig tone, slik at uenigheten her ikke går ut over enigheten om oppgjørets revisjon. Det er innlysende at selv om alle «svikere» samt deres pårørende ble aktivisert for Forbundet, så ville ikke dette strekke til alene. Til dette arbeide er vi avhengige av en solid tilslutning fra alle slags bra folk ellers. De finnes nemlig, men vel å merke, med de mest ulike oppfatninger om politikk og religion, om Churchill og hans sigarmerker! Skal vi, når slike blir interessert i vår sak, øyeblikkelig begynne å bokse om deres meninger forøvrig, samt øse alle våre samlede lidelser og bitterheter over stakkarene personlig, da tror jeg lite blir vunnet i vår levetid.

Til slutt vil jeg minne om det lille testamentet i to punkter som Quisling ifølge en avis jeg leste i fangetiden, hadde rettet

den eneste i min familie som tar parti for meg er min onkel Josef. — Han er mere real synes jeg, men det skyldes kanskje den omstendighet, at han får noen skillinger om uken av meg slik at han kan slukke tørsten, men dette vennskapet er tross alt basert på et falsk grunnlag — synes jeg.

Tante Rosalina og tante Rickardine står i Indremisjonen, så fra den kanten får jeg heller ingen støtte. — Etter alt dette ser det ikke bra ut innen familien, men jeg har det godt jeg og kan ikke klage.

Hilsen

Svarten.

Er svenskene fornærmet?

Et rykte forteller at det er røre i ledende svenske kretser. Årsaken til denne ståhei skal være en retts sak som for en tid siden ble holdt i Oslo.

Betydningsfulle nordmenn skal ha uttalt som vitner — at det å reise til Sverige var ensbetydende med å bli likvidert.

Ifølge ryktet mener svenskene at slike uttalelser er en fornærmelse mot en vennligsinnet stat.

esse sakens videre utvikling. Det er sikkert meget som ennå er uopplært og ennå har nåværende sorenskriver Aslaksrud ikke funnet seg foranlediget til å si et ord. Hans prøv har unektelig en viss interesse ikke minst etter hans nidkjærhet som landssvikdommer, som har brakt sorg i mange hjem i Gauldal.

oppgjørets tilhengere enn våre folks moralske holdning under den landsomfattende forfølgelsen. Heller ikke noe annet har skapt større respekt hos de gode elementer innen jøssingelæren. La ikke våre motstandere og allerminst rettssvikoppgjørets fedre og mødre og fortsatte håndlangere få den triumf å se en slik mentalitet som den Davido gir uttrykk for, vokse fram og seire.

Det er sant nok, at vi er satt utenfor samfunnet og er gjort til en vergeløs og rettsløs praia kaste, og at vi fortsatt behandles som spedalske, fordi vi tok kampen opp mot den faren, som hele verden inclusive de norske jøssingene — ja til og med tidligere kommunister — idag har fått øynene opp for og lever i dødelig angst for. Men gjør ikke galt verre. En behøver ikke å nedkalle redslene over sitt eget hode, fordi om en vet, den da også rammer motstanderne. Om ikke annet, så har vi plikt til å tenke på all den uskyldige ungdommen, alle de barn, som er uten skyld i det vanvittet som raser over den verden de er kommet ubedt inn i. Våre egne unge og barn vil vel i tilfelle en «befrielse» fra øst bli knust under den røde Juggernauts lar veføtter. Jeg får meg ikke til å tro, at Davido og muligens like sinnede da vil sitte på sn bak og rope: Æ' da. Bæ'da, til jøssingene.

Uten full oppreisning, politisk, økonomisk og rettslig for

samlige dømte «landssvikere» — og løslatelse av alle dem som enda sitter fengslet, kan selvsagt ingen frontkjemper eller annen NS mann, som er fra-dømt borgerlige rettigheter, frivillig gå inn i den norske arme. Men en må også være oppmerksom på, at rettighetstapene som regel fjernes ved lov — sjelden ved benådning — og den som i bitterhet setter seg opp mot loven, gjør seg selv til forbryter.

Om de soldater som meldte seg frivillig til kampen mot bolsjevismen på østfronten mener vi NS kvinner — sikkert uten unntakelse — at de var ledet av gode instinkter, av tanken på å forsvare fedrelandet, sine hjem og sine kjære. Men hvis det skulle lykkes for rettsvikoppgjørets piskesvingere å drepe de opprinnelig gode instinkter i våre frontkjempere, og erstatte dem med en mentalitet, som den Davido gir uttrykk for da har de seiret og ikke vi, i den moralske drakamp. De andre seiret med bomber og granater, men den moralske seieren er vår fordi vi kjempet på den riktige siden hvilket no etterhvert begynner å gå opp for hele den vestlige verden, selv om de ikke enno vil åpent erkjenne det.

Det er Ragnaroktider og de høyeste ofre må ytes fra begge sider av den splittede nasjonale fronten. Og så lenge vi enda ikke er slukt av det asiatiske velde — av det villdyret som i vår tid er steget opp av avgrunnen, så er det håp.

Og dette svake håpet er bygget på muligheten av en bro mellom de som tilhører vår sivilisasjon, og beslektede sivilisasjoner — og ikke bare over den kløften som åpnet seg innenfor grensene av de enkelte land under den siste krigen, men en bro i verdensmålestokk som kan forene og samle alle gode krefter i sluttkampen mellom mørkets og lysets makter.

Jeg leste nylig i en avis en notis om at den tidligere Hjemmefront i Slovakia var gått under jorden igjen og denne gangen sammen med folk fra Llinka-garden, de slovakiske Quislinger. En må anta, at det bl. dem også finnes tidligere østfrontkjempere. Denne forsoning mellom dem, som under krigen var med til å hjelpe de asiatiske horder og herskere til makten i deres eget land — og på den annen side de som satte livet inn for å hindre fedrelandets nasjonale undergang, er kanskje nærmest å sammenlikne med den ene svalen, som ikke gjør noen sommer, men det viser ihvertfall, at ting som syntes umulige for bare et par år siden, idag er innenfor mulighetens grenser.

Dette må ikke oppfattes som en slags oppfordring til å gå på skauen med Hjemmefronten. — Det er mange veier til å gjøre en positiv innsats for oss utstøtte, og den må også Davido finne. For hans vei idag fører uvegerlig i avgrunnen.

Erit Tveit.

utslettet all likegyldighet, slendrian og mismot i rekkene, og innpodet våre nye årsklasser den optimisme, idealisme og tro på framtiden, som ikke kan unnværes i et effektivt forsvar.

Hadde London-mennene våren 1945, i fedrelandets og vår alles interesse — og i takknemlighet over fedrelandets gjenvunne frihet — kommet hjem med viljen til forståelse og samhold, ikke — som tilfellet ble — for å dømme og fordømme annerledes tenkende, da ville vi i dag vært spart for det militære vanstell og den vedholdende klagesang. Og for mange andre ting!

Hroar Hovden.

Den historie-skrivende «landssvikfullmektig» Sverre Hartmann

Hans behagelige samvær med tyskerne har tatt knekken på hans skråsikkerhet

TIDLIGERE POLITIFULLMEKTIG Sverre Hartmann viste under oppgjøret så strålende gaver i betryggende lei, at han etterpå fikk stipendium for å studere synden, d.v.s. «nazismen» på åstedet.

Full av notater og minner om behagelig samvær med fhv. tyske sjefer i alle grener kom han så hjem. Han begynte gjennom den ensrettede dagspresse å glede sine oppdragsgivere og det store og fremdeles intetanende publikum med tillitsvekkende galvanisering av forrederilegenden.

Han følte over med utmalinger om Quislings forbryteriske samtaler med tyskere. Disse samtaler ble i Hartmanns «historiekrivning» avgjørende på den tyske beslutning om å «overfalle» og voldta de uskyldige, urnorske sjeler.

Imidlertid viser det seg å være et stort men med den historieforskende politifullmektigs syn på tingene etter at han kom hjem. En får ved å studere riktig nøye hans viten, følelsen av at han er blitt en del påvirket av de faktiske kjensgjerninger som de tyske sjefer la fram for ham. Det kommer tydelig fram, at han til en viss grad er blitt berøvet sin intetanende ynde og sikkerhet, den som under oppgjøret var det fremtredende hos ham.

I Dagbladet for 15. 4. 51 skriver han nemlig:

«Da storkrigen var brutt ut, ble Norge en teknisk detalj i det store spill. Sett med våre øyne fortonte angrepet seg som et overfall, men sett utenfra, som et resultat av stormaktskrigen — må vurderingen muligens bli en annen. Vi står oss ikke på å forenkle saken.»

Det er ikke greit for en fhv. fullmektig i landssvikpolitiet å holde en linje i livet. Den dynamiske sikkerhet, som Hartmann den gangen så demokratisk la for dagen, mens han tumlet med «forrederne» var nok karrierebefordrende men etter det en for står nå, er hans vurderinger blitt litt annerledes. Men justisoffrenes vurderinger av historieforskeren Sverre Hartmann er ikke blitt annerledes. Den som er slått til en skilling blir aldri en daler... «Oppgjøret» brakte ham opp i lyset og det vil også bringe ham tilbake til mørket.

Norsk og russisk rettspraksis

Det viser seg å være en merkelig likhet

Russeren Victor Kravchenko skriver i sin bok «Jeg beviser»: — «I den vestlige verden er alle forbrytelser definert ved lov. Borgerne har retten til på forhånd å vite hvilke av deres handlinger som vil bli betraktet som kriminelle. Tilbakevirkende lover blir vanligvis ikke gitt. Men slik er det ikke i Sovjet-Samveldet. Der kan en mann risikere å bli dømt for noe som aldri er blitt erklært som forbrytelse. Han gjør kanskje ett eller annet som såvidt han og andre vet er fullstendig lovlig. Men hvis det senere av politiske hensyn blir ønskelig å få denne hans handling stemplet som kriminell, står vedkommende forsvarsløs.»

Er det noen som kjenner seg igjen fra den politiske forfølgelse i Norge? De, som satte den igang, var i sin tid bundsforvandle av de selvsamme rusere som handler etter slike lover, og det har utvilsomt smittet. De har kanskje også forlest seg på den russiske straffelov, som sier: «Hvis visse samfunnsfarlige handlinger ikke er dekket i denne loven, skal grensen for og arten av det ansvar det medfører, bestemmes i henhold til de paragrafer, som omhandler slike forbrytelser som har størst likhet med dem». Og så står det til maktthaveren selv å bestemme. Slik gjør NKVD og slik gjorde også de, som kom hjem fra London med sine hemmelige lover og anordninger.

Straffeepidemien på retur

Hålogaland lagmannsrett avsa enstemmig frifinnelsesdom i den økonomiske landssviksaken mot syv innehavere av entreprenørfirmaene Ranaberg og Dyberg & Olsson i Mo i Rana. Aktors påstand var fengselstraff og inndragning.

Fem av de tiltalte ble ved herredsretten i fjor idømt fengselsstraffer og en samlet inndragning på vel kr. 275,000. Firmaene utførte under krigen byggearbeider for i alt 16 mill. kroner for okkupasjonsmakten.

(Smålenenes Amtstidende).

AV DE SAMLEDE FINSKE

skadeserstatningsleveringer til Sovjet gjenstår det nå bare vel 10 pst. Erstatningsleveringene skal være avsluttet innen 18. september 1952.

delte løstener og briller i England. I 1948: 200,000 gebiss og 1,500,000 briller. I 1949: 2,300,000 gebiss og 7,250,000 briller. I 1950: 5,950,000 gebiss og 17,000,000 briller. (Daily Express, 27. 4. 51).

LUSTGARTEN I BERLIN.

som ligger i den russiske sektor, er blitt forvandlet til en stor paradeplass. I gamle dager var det en forlystelsesplass, den 1. mai skal plassen døpes «Marx-Engelsplass». Lustgarden får et helt fremmedartet utseende. For enden av plassen, hvor man ennå ifjor så ruinene av Berlins slott, er det nå et tomrom. Tross tallrike protester ble slottet i vinter sprengt bort. (Berlingske Tid., 27. 4. 51).

ENGLAND FÅR NÅ IGJEN

kjøtt fra Argentina etter at det ved forhandlinger i Buenos Aires er oppnådd enighet om prisen 128 pund 6 sh. pr. longtonn. Dette er 8 pund 6 sh. mere enn den pris forsyningsministeren og Maurice Webb nylig avslø å betale. Dessuten er England gått med på å betale Argentina 6¼ mill. pund som kompensasjon for de forhøyede priser for alt kjøtt som er blitt innskipet etter devalueringen i sept. 49. (Politiken, 24. 4. 51).

DEN DANSK-AMERIKANSKE

overenskomst om Grønlands forsvaret ble undertegnet i København 27. 4. av utenriksminister Ole Bjørn Kraft og USA ambassadøren Eugenie Anderson. Overenskomsten skal gjelde så lenge Atlanf-pakten er i kraft, men om en av partene ønsker å få den forandret, er den andre parten forpliktet til å «ta under velvillig overveieelse» en slik anmodning. (G. H. & S. T., 28.4.51)

DEN AMERIKANSKE HØYKOM-

MISÆR John J. McCloy stilte i en radiotale den 25. 4. vesttyskerne overfor et amerikansk hjelpeprogram som lover et sterkt forsvar av Tyskland og hjelp til oppnåelse av vesttysk selvstendighet og likeberettigelse, uten å kreve annet til gjengjeld enn aktiv tysk vilje til å skape et fritt og tolerant Vest-Tyskland. McCloy lovet på USA's vegne bl. a. å anerkjenne Tysklands rett til på like fot å delta i sitt eget og det felles forsvar innenfor et selvstendig europeisk forsvarssystem. Senere i talen fastslo han at USA er sterkt imot enhver gjenopplivelse av den tyske militarisme og imot opprettelsen av en tysk hær som ikke er underlagt et internasjonalt sikkerhetssystem. (Berlingske Tid., 26. 4. 51).

TIDLIGERE VAR ET STATSBU-

DSJETT — den såkalte stortingsproposisjon nr. 1 — en forholdsvis enkel ting. I dag er proposisjonen på 2053 sider. Selve budsjettproposisjonen er på 1564 sider. Dertil kommer trontalen, økonomisk utsyn og melding om nasjonalbudsjettet med ialt 353 sider og budsjettregnskapet med 136 sider. Tilsammen blir dette altså 2053 sider som enhver samvittighetsfull stortingsrepresentant burde gjøre seg bekjent med før han eller hun kan sies å være forberedt til budsjettbehandlingen. (Adresseavisen, 24. april 51).

Nordmørspostens Trykkeri